

Sygn. akt II KO 29/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

SSN Andrzej Stępka

w sprawie z zażalenia **M. Z. M.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

z dnia 26 września 2012r. o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 maja 2013 r.,

wniosku, Sądu Rejonowego w P.

w przedmiocie przekazania sprawy o sygn. akt VII Kp .../12 do rozpoznania innemu

sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w P. wpłynęło zażalenie M. Z. M. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. z dnia 26 września 2012 r. o odmowie wszczęcia śledztwa, sygn. akt Ds. .../12. Na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. skarżący wniósł o zwrócenie się do Sądu Najwyższego w Warszawie o przekazanie jego zażalenia do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, co spowodowało podjęcie przez Sąd Rejonowy inicjatywy, o której mowa w art. 37 k.p.k.

Argumentując potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu Sąd ten wskazał, że postępowanie, które zostało umorzone zaskarżonym przez M. M. postanowieniem, dotyczyło m.in. prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. T – M. G. i z tego względu potrzeba uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości co do braku obiektywności Sądu uzasadnia zastosowanie instytucji określonej w art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja określona art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady właściwości miejscowej sądu i powinna mieć zastosowane jedynie w szczególnych przypadkach, a zatem i okoliczności wskazane przez Sąd muszą mieć charakter szczególny, a nie sprowadzać się jedynie do wskazania abstrakcyjnie na obawę o możliwość postrzegania postępowania przed Sądem orzekającym oraz samego rozstrzygnięcia sprawy jako obciążonego brakiem bezstronności. Sąd Najwyższy podkreślał już wcześniej, że sam fakt formułowania zarzutów pod adresem sędziów lub prokuratorów, wykonujących obowiązki na określonym terenie, nie powinien być traktowany jako okoliczność uzasadniająca wątpliwości co do bezstronności sędziów sądu właściwego do rozpoznania zażalenia (postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2013 r., V Ko 78/12, LEX nr 1277828; por. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2012 r., V Ko 65/12, LEX nr 1228521).

Pogląd ten Sąd Najwyższy podziela także na gruncie niniejszej sprawy. Kontakty między sędziami a prokuratorami wynikają z istoty sprawowanych urzędów i o ile mają charakter służbowy nie mogą uzasadniać wystąpienia wątpliwości co do bezstronności sądu, godzących w autorytet wymiaru sprawiedliwości. W sytuacji natomiast, gdyby relacje te miały charakter prywatny, wówczas istnieje możliwość skorzystania z instytucji wyłączenia sędziego, określonej w art. 41 § 1 k.p.k. W realiach faktycznych i procesowych sprawy, wobec braku konkretnych, szczególnych okoliczności, które w odbiorze społecznym mogłyby poddawać w wątpliwość bezstronność sądu, gwarancja ta jest wystarczająca dla zapewnienia bezstronności sądu. Należy podkreślić, że o tych wątpliwościach nie może decydować jedynie samo odczucie strony procesowej, ale zobiektywizowana ocena relewantnych dla dobra wymiaru sprawiedliwości okoliczności postępowania. Tymczasem inicjatywa Sądu Rejonowego zdaje się być

zdeterminowana wnioskiem skarżącego, zamiast wynikać z wyraźnego i stanowczego własnego stanowiska sądu co do konieczności zastosowania instytucji określonej w art. 37 k.p.k., co potwierdza lektura uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w postanowieniu.